

П'ЯТЬ СИЛ ТРО: СИЛА ЗЛАГОДЖЕНОСТІ

Етос Сил ТРО – це кодекс, який складається з п'яти сил: Сили Сміливості, Сили Стійкості, Сили Спротиву, Сили Злагоженості та Сили Результату. Ці сили дозволяють кожному озброїти свого внутрішнього Воїна всім необхідним для остаточної звитяги. У цьому номері «Спротиву» ми розглянемо четверту силу – Силу Злагоженості.

СИЛА ЗЛАГОДЖЕНОСТІ

Сила кожного має велике значення, сила злагоженої взаємодії – вирішальне. Сила злагоженої взаємодії сьогодні для нас із вами має вирішальне значення для того, аби наш спротив був якісним та ефективним. Сила злагоженої взаємодії формується за умови якісної комунікації, ефективної підготовки та бойової злагоженості. Саме вони – якісна комунікація, ефективна підготовка та бойова злагоженість – гарантують виконання поставлених завдань.

Готовність воїна дозволяє вижити, а готовність підрозділу дозволяє перемогти. До перемоги слід готуватися – серцем, розумом і тілом, разом і постійно. Перемога – це завжди досягнення команди. Знання та вміння кожного стають для нас спільною силою, а наші злагожені дії – впевненим кроком до нашої спільної перемоги!

«Щоб їхні танки не пройшли, ми підірвали мости в Барішівці та на виїзді із Селища», – боєць на псевдо Камаз разом зі своїм підрозділом рятував Київщину від російських окупантів.

Камаз усе життя пропрацював у рятувальних службах: і в гірничому загоні, і водолазом-рятувальником. У 2014 році пішов добровольцем на Донбас. 6 січня 2022 року підписав контракт із Силами територіальної оборони ЗСУ, а 24 лютого почав формувати свій підрозділ, який обороняв Київщину від російських військ.

«1 березня орки зайняли село Лук'янівку. Ми підняли дрон і побачили колону, що рухалась на Рудницьке: 2 БМП, 4 БТР і 3 танки. П'ятеро нас та семеро спецназівців висунулися до Рудницького, щоб влаштувати там засідку. Але на виїзді із села Селище назустріч нам вилетіло авто місцевого жителя. Він у паніці прокричав: «Пацани, за мною женуться 2 танки!». Уже було чути гуркіт гусянки по асфальту, до зіткнення із супротивником залишалось менше трьох хвилин, тож засідку ми зробили на тому ж місці. Те, що переляканий місцевий прийняв за танки, насправді були БМП. Першим пострілом РПГ ми влучили в башту, автоматним вогнем збили всіх, хто сидів на броні. Кулеметника, який шмаляв по нас із 30 калібру, взяли у полон».

«Щоб їхні танки не пройшли, ми підірвали мости в Барішівці та на виїзді із Селища. Потім я віддав наказ підірвати шлюзи на річці Трубіж. Вода заболотила велику місцину, й ані техніка, ані піхота тут пройти не могли. Тієї ж ночі знищили ще 12 ворожих розвідників, які йшли на Барішівку. 50 одиниць ворожої техніки, що могли перерізати шлях на Бориспіль, було зупинено. Командир спецназу тоді був дуже вражений відважністю моїх хлопців».

«Нікого не треба було мотивувати. Усі місцеві. У всіх тут залишалися родини і діти. Ми навіть розробили план на екстрений випадок: якщо орки перейдуть оцею місточок – ми спалимо їхню колону за принципом камікадзе. Вкопали спеціальні позиції для 8 людей з «коктейлями Молотова». Завдання – підпалити ворожу машину і вмерти героєм. Уже було 8 добровольців, готових це зробити. Наймолодшому було 18, найстаршому 69 років».

Зараз Камаз зі своїм підрозділом воює на сході у складі приданих сил ЗСУ.

Злагожені дії – крок до спільної перемоги!

80 РОКІВ УПА

У жовтні цього року Україна відзначила 80 років створення УПА (Української повстанської армії). Перші відділи УПА почали з'являтися на Волині і Поліссі в кінці 1942 року. Вони стали виявом спротиву жорстокій німецькій окупаційній політиці.

Протягом зими-весни 1942–1943 року триває розгортання збройної боротьби на Волині. Українські повстанці протистоять німецьким окупаційним силам, радянським партизанам та польським формуванням. Метою боротьби було створення самостійної соборної української держави.

«Свобода народам! Свобода людині!» – це був ключовий меседж боротьби українських повстанців. Він передбачав необхідність об'єднання представників інших народів СРСР в антирадянській боротьбі. Українські повстанці та повстанки чинили спротив до кінця 1950-х років.

«Місцеве населення створило УПА. Якби не їхня підтримка, то нас і не було б», – розповів Мирослав Симчич, сотенний УПА.

Як розповідають історики, більшість бойових практик УПА не відрізнялись від типових партизанських дій ХХ століття: засідки, рейди, раптові нальоти на опорні пункти, невеликі загони чи колони постачання противника.

Типовий зразок майстерного застосування такої тактики – бій під Космачем узимку на початку 1945 року. Чекісти захопили село штурмом, полонивши 14 повстанців і вбивши ще 20. Свої втрати вони визначили у шість вбитих та п'ять поранених. Опісля карателі на 12 вантажівках вирушили на свою базу в Коломиї.

На шляху колону вже чекала посилена «Березівська сотня» Мирослава Симчича. Вона мала на озброєнні 22 легких

кулемети, полковий міномет, протитанкову рушницю, понад 20 автоматів та півтора десятка напівавтоматичних рушниць. Решта зброї – гвинтівки та гранати.

Подальші події сотник описав так: «Як тільки вже підїхала остання вантажна машина з солдатами, не було чути гулу машин, ми зрозуміли, що вже всі прибули. І тоді я дав команду хлопцям: «Вогонь!». Як це все гухнуло, то не було якогось голосу зброї, а все гуділо, немов у пеклі. А в горах відлуння відбивало, то це як ми вдарили, то гуділо, мабуть, гірше, аніж у пеклі». Більшовики втратили, за офіційними даними, 12 вбитими та невідому кількість пораненими.

До речі, 99-річний Мирослав Симчич, який живе в Коломиї, отримав звання Героя України.

Історія українських повстанців стала прикладом багатолітньої протидії могутньому ворогові.

ТЮНІНГУЄМО АК: ОПТИКА, КОЛІМАТОР, МАГНІФЕР

Один із мінусів автомата Калашникова в тому, що на нього важко встановити сучасні прицільні пристрої. Інше питання, чи вони там взагалі потрібні, але воїн з тюнінгованим АК виглядає красивішим – це факт. Проте, як встановити оптику, коліматор чи магніфер на АК, редакція «Спротиву» попросила розповісти інструктора з вогневої підготовки Миколу Мікуліча.

ОПТИКА ТА АК

Перед тим як щось встановлювати на зброю, потрібно подумати, навіщо воно вам потрібно. Автомати з глушниками, коліматорами та іншим тюнінгом – це все прийшло до нас від спецпідрозділів. Спецпризначенням справді потрібно тихо відстрілятися в тилу ворога, а от в окопі вам глушник ні до чого.

На мою думку, встановлення саме оптичного прицілу на автомат Калашникова є дуже дискусійним рішенням. Справа в тому, що АК не є надто високоточною зброєю, особливо коли стріляють штатними військовими набоями. Немає сенсу ставити на «калаш» оптику 15x, 20x чи 25x, тому що на кілометр ви з АК все одно не поцілите. А щоб поцілити в грудну фігуру на 300-400 метрів, достатньо наближення 3x-4x, а намагатися прицільно стріляти з «калаша» на більші відстані немає сенсу.

КОЛІМАТОРИ ТА АК

Коліматорний приціл не надто впливає на точність чи можливість краще побачити ціль, тому що в ньому зазвичай немає ніякого збільшення. Коліматор дозволяє вам швидше прицілювати, з ним простіше стріляти з двома розплющеними очима. Вам не потрібно вирівнювати цілик і мушку, ви просто наводите червону точку на ціль та стріляєте.

Проте якогось дива не трапиться, і боєць не стане набагато краще стріляти з коліматора, ніж з механічного прицілу. Якщо ви добре стріляли з механіки, будете добре стріляти і з коліматора.

Коліматори можна розділити на два типи: відкриті та закриті. Відкритий коліматор менший за розмірами та вагою, має одне скло, на яке виводиться проекція червоної точки. Він досить зручний, проте скло легко брудниться, болото може потрапити як на зовнішню, так і на внутрішню сторону, і ви залишитесь без прицілу, поки його нормально не помієте. У бойових умовах це може стати реальною проблемою.

Другий тип – це закриті коліматори. У них усередині розміщуються дзеркальця, які виводять червону точку на скло, а сам механізм захищений корпусом. Вони більші за розміром, важчі, але надійніші. Щоб їх почистити, достатньо просто витерти зовнішнє скло, всередину бруд не потрапить.

Мінуси коліматорів у тому, що вони на батарейках, і для війни не підходять дешеві варіанти. Потрібно вибирати ударо- та вологостійкий пристрій. Варто звернути увагу на таких виробників, як Aimpoint, Eotech, Trijicon, але це не дешеві моделі – ціни починаються від \$600.

МАГНІФЕРИ ТА КОЛІМАТОРИ

Магніфер (англ. magnifier – збільшувач) – це спроба сісти однією дупою на два стільці, тобто використати плюси оптики і коліматора разом. Його встановлюють перед коліматорами, тобто ближче до ока. Якщо потрібно стріляти на дальню дистанцію, то він наближує картинку, яку ви бачите в коліматорі (як правило, наближення кратне тьом). А в разі близького контакту можна просто відкинути магніфер у бік, він фіксується в боковому положенні та не заважає стріляти через коліматор.

Тобто коли ти стріляєш на дистанцію до 50 метрів, тобі не потрібне ніяке збільшення, навпаки, воно тобі заважає, а коли стріляєш на 200-400 метрів, то через магніфер дивишся на коліматор, і картинка наближується.

Із мінусів цієї штуки – вона дорога, замість одного пристрою ти купуєш два, кожен з яких важить 200-400 грамів. А до збільшення ваги зброї треба ставитись відповідально, тому що стояти з нею в окопі – це одне, а пройти 5-6 км, тримаючи зброю напоготові, – зовсім інше.

ЯК ВСТАНОВИТИ ПРИЦІЛ НА АК

Якщо ви зважили всі за та проти і все-таки хочете змінити приціл на своєму АК, тоді вам потрібно встановити планку Пікатінні, на яку легко монтується будь-який прицільний пристрій. Для цього є кілька шляхів.

Спосіб перший. Існує серія автоматів Калашникова з поміткою «н» (нічний) – у нього збоку наварена спеціальна планка, яка називається «ластівчин хвіст». На неї кріпиться ще радянський приціл ПСО-1. На звичайні моделі АК таку планку можуть наварити у зброярській майстерні. Так от на цю планку через перехідник надівається планка Пікатінні.

Планка буде знаходитись над кришкою ствольної коробки. У цьому варіанті є багато переваг: по-перше, це досить надійний спосіб кріплення, по-друге, приціл буде знаходитись у зручному місці. Мінус у тому, що в більшості випадків потрібно наварювати цю планку в майстерні.

Спосіб другий – це заміна кришки ствольної коробки автомата. Тобто стара кришка знімається, а на новій вже є планка Пікатінні. Проблема такого варіанта в тому, що важко уникнути люфту, і ніхто не гарантує, що куплена вами кришка гарно стане саме на ваш АК. Є варіант, при якому

кришку ствольної коробки додатково фіксують за посадочне місце цілика, і в такому випадку вона стає напівзнімною, як на кулеметі. Тобто вона не знімається повністю під час чищення, а відкривається вгору. Така конструкція має бути більш надійною.

Спосіб третій – це коли планка кріпиться за допомогою спеціального кронштейна за руків'я. Тобто руків'я відкручується, кронштейн притискається до низу ствольної коробки, і руків'я закручується назад. Таким чином планка Пікатінні виводиться знову-таки над ствольною коробкою. При такому варіанті кріплення важливо не перетиснути зажимну гайку, тому що можна пошкодити саму ствольну коробку автомата (вона зроблена з тонкого металу).

Спосіб четвертий стосується заміни штатних пристроїв, тобто знімається штатний цілик з АК, і на його місце встановлюється коротенька планочка Пікатінні, а на неї вже можна поставити коліматорний приціл. Оптика туди не стане, тому що планка занадто коротка. Єдиний мінус цієї конструкції в тому, що ти більше не маєш механіки, і якщо щось трапиться з коліматором, то для прицілювання залишиться тільки мушка.

Спосіб п'ятий – це заміна газової трубки та цівки (або тільки трубки) на газову трубку з Пікатінні, на яку ставлять знову ж таки коліматор (для оптики вже задалеко від ока). Тут є ряд серйозних мінусів, особливо для війни, тому що газова трубка – це елемент, який розігрівається, особливо при стрільбі чергами. А розігрітий метал змінює свої властивості, він розширюється, і приціл буде дивитись не зовсім туди, куди він дивився при холодній зброї.

Крім того, підвищення температури негативно впливає на саму роботу коліматорів: це пристрої на батарейках, і розігрівати їх не потрібно. Не кажучи про те, що з газової трубки стравлюються гази і можуть коптити сам приціл, тому цей варіант кріплення мені здається не надто вдалою ідеєю.

У СУХОМУ ЗАЛИШКУ

Встановлення оптики на автомат Калашникова не має великого сенсу. Що стосується коліматора, то він допоможе вам швидше цілитись на близькій дистанції, якщо до цього ви вправно стріляли з механічного прицілу.

Прицільні пристрої покращують швидкість чи точність прицілювання, коли встановлені на правильну висоту. Інколи приціли ставлять надто високо, забуваючи, що лінія прицілювання на АК розрахована нижче. У такому випадку може знадобитись зміна конструкції приклада.

Також збільшення висоти прицільних пристроїв вплине на зовнішню балістику. Ви можете пристріляти коліматор на 50 м чи 100 м, а яка має бути точка прицілювання на 300 м і 400 м? Це теж варто враховувати.

В умовах війни не варто купувати дешеві прицільні пристрої – вони можуть не витримати навантажень. Варіант магніфер плюс коліматор може бути зручним, але дорогим і збільшує вагу зброї. Підходьте до тюнінгу зважено, зброя має відповідати тим завданням, які на неї покладаються.

Інструктор з вогневої підготовки
Микола Мікуліч

ПРОФЕСІЯ РОЗВІДНИКА

Мабуть, одна з найбільш романтичних військових професій – це професія розвідника. Є багато міфів щодо того, хто такі розвідники. Редакція «Спротиву» попросила розповісти про цю справу колишнього розвідника сухопутних військ ЗСУ, а нині провідного інструктора Сил територіальної оборони Віталія Овчара.

Є багато видів розвідки: політична, промислова, економічна, але нас цікавить саме військова. Військова розвідка – це вид військового забезпечення, який спрямований на збирання інформації. Проте в ЗСУ поняття розвідки трохи перекручене, тому що наші розвідувальні підрозділи здебільшого виконують бойову функцію, а не тільки функцію збирання інформації.

Що в Силах територіальної оборони, що в інших видах та родах військ ЗСУ розвідник – це такий собі «піхотинець на максималках». Розвідники влаштовують засідки, здійснюють швидкі плановані атаки, проводять зачищення тощо. Тобто розвідка в наших реаліях має більш розширений функціонал, ніж той, який прописаний у мудрих книжках, де сказано, що розвідку ми використовуємо виключно з метою збирання інформації.

Таким чином розвідник повинен мати добру вогневу підготовку, знатися на тактиці, впевнено працювати з ПТРК, ПЗРК та іншими видами озброєння. Розвідник – це універсальний піхотинець, який може виконати будь-яке піхотне завдання без розподілу обов'язків: він і гранатометником може бути, і сапером, і кулеметником. Тому простіше відправити на завдання 8 розвідників замість, умовно кажучи, взводу піхоти, і розвідка виконає завдання так само успішно.

ЯК ПРАЦЮЄ РОЗВІДКА

Потрібно зауважити, що в Силах територіальної оборони найпоширеніший вид розвідки – це аеророзвідка, у нас її більше, ніж у будь-яких інших регулярних підрозділах ЗСУ. У другому номері «Спротиву» ми розповідали, як побудована робота аеророзвідки в 128 батальйоні ТрО. Але в цілому робота розвідки в усіх видах та родах військ ЗСУ схожа. Це малі тактичні групи, які збирають інформацію, відпрацьовують об'єкти, ворожу техніку, займаються партизанщиною тощо.

Група оснащується відповідно до потреб та завдань, тут немає якогось базового комплекту, якщо не враховувати зброю, броню і все те, що і так має бути в піхотинця, можливо, ще тепловізори та дрони мо-

жуть знадобитись. Як правило, до групи входять кулеметник, марксмен (фахівець з точної стрільби на малій і середній дистанціях) і, зрозуміло, мають бути стрільці. Марксмен відрізняється від снайпера тим, що може працювати як на короткі, так і на

середні дистанції, на відміну від снайпера, який загалом «заточений» на те, щоб працювати на середні і дальні дистанції.

Якщо говорити про так би мовити класичну роботу розвідгрупи, то вона виглядає наступним чином. Мала група відправляється в тил ворога, де шляхом підглядання та підслуховування, а якщо пощастить – то через захоплення полоненого отримується інформація про ворога. Близько 90% інформації отримується через спостереження. Тобто група має стати десь поруч із розташуванням ворога і фіксувати його переміщення, рахувати кількість особового складу, техніки, а потім просто навести туди аргу.

Бувають різні варіанти, коли ставиться завдання зайти на об'єкт супротивника та захопити якусь цінну інформацію, напри-

клад, карти чи ще щось. Тоді організовується рейд на об'єкт, влаштовується диверсія поруч, і поки ворог зайнятий наслідками диверсії, ми робимо свою справу. Це щось з розряду кіношного, але я дійсно знаю приклади таких операцій.

це складно, розвідка – це дуже багато годин у полях, це дуже багато роботи, яка інколи виходить за межі ваших фізичних можливостей. Якщо ви працюєте на території ворога, то зрозуміло, що ви в будь-який момент можете залишитись один, а ваша група може бути розбита.

Людина як індивід має бути морально сильною, має вміння критично мислити, що дуже важливо, і не тільки критично, але й масштабно мислити. Це має бути стійка людина в першу чергу, тому що навчити можна майже будь-чому, а от наснага – вона в людини або є, або немає.

І, звісно, це має бути фізично здорова і витривала людина, але я розглядаю це як обов'язкову умову загалом для ЗСУ. Я не бачу такого роду військ у ЗСУ, в якому була б неважлива фізична підготовка. Та, як казав мій командир, «якщо ти хочеш бути розвідником в 20 років, то до 30 років ти своє здоров'я залиш на землі». Це був не жарт, розвіднику доводиться дуже багато повзати.

ПІДГОТОВКА РОЗВІДНИКІВ

Наразі в батальйонах ТрО готують загони розвідки власними силами та за допомогою запрошених інструкторів з інших підрозділів. Є ще центр підготовки розвідувальних підрозділів, який знаходиться на Львівщині. У майбутньому навчальному центрі, який ми зараз створюємо, буде напрям розвідників, де ми будемо намагатись максимально розкрити такий вид військового забезпечення, як розвідка.

ЛІТЕРАТУРА

Можу порекомендувати три книги для обов'язкового вивчення. «Підручник рейнджера» (The Ranger Book) – це як Біблія для військових. «Тактика легкої піхоти для дій малих груп» авторства Крістофера Ларсена та навчальний посібник «Військова розвідка» авторства Д. В. Зайцева, А. П. Наконечного, С. О. Пахарєва, І. О. Луценка. Усі ці книги є у вільному доступі в інтернеті, їх можна завантажити у форматі pdf.

Також раджу обов'язково вивчати інформаційну гігієну, тому що людина, яка працює з інформацією, має розуміти, як з нею поводитись.

Щодо часу виконання завдань, то, як кажуть посібники, група може знаходитись у відриві від свого основного підрозділу від 48 до 72 годин для виконання якогось специфічного завдання. Але на війні не все так просто, і я знаю випадки, коли групи набагато довше були відрізані від основних військ.

Наприклад, знаю випадок, коли група провела два місяці на ворожій території. Довгий час у них не було можливості вийти, та вони і не надто хотіли виходити, вони збирали інформацію весь цей час, влаштовували диверсії.

ЯКІ НАВИЧКИ МАЄ МАТИ РОЗВІДНИК

Дуже важливо в цій сфері, щоб людина була дисциплінована, тому що розвідка –

Провідний інструктор Сил територіальної оборони Віталій Овчар

ХТО ТАКИЙ КАПЕЛАН

Закон України «Про Службу військового капеланства» набув чинності 19 березня 2022 року, саме в розпал російської навали, тому мало хто на нього звернув увагу. Але 4 жовтня заступниця міністра оборони України Ганна Маляр повідомила, що службу військового капеланства в ЗСУ нарешті запущено. Про те, хто такий капелан, редакція «Спротиву» попросила розповісти капелана Сергія Дмитрієва.

Капелани існували в Україні ще з часів Української народної республіки. Зазвичай під словом капелан мають на увазі військових священників, але сам цей термін значно ширший. Є медичні капелани, капелан у закладах освіти та пенітенціарних закладах. Тобто капелан – це священник, який служить для певних, скажімо так, закритих груп людей.

Якщо ми звернемося до сучасних опитувань, то до 80% українців відносять себе до тієї чи іншої релігійної спільноти. А в капелана стерті міжрелігійні кордони, він гото-

вий спілкуватися та допомагати людям будь-якого віросповідання та тим, хто ще шукає шлях до вищої сили.

ЩО РОБИТЬ КАПЕЛАН

Капелан надає духовну та психологічну підтримку, забезпечує задоволення релігійних потреб. На мою думку, було б непогано, якби капелани залучались до соціальної роботи в контакт з службою цивільно-військового співробітництва, а також до роботи в парі з психологами та медиками. Інша важлива частина нашої служби – це робота з ветеранами та родинами військовослужбовців.

Капелан має бути поруч з побратимами, тому що не завжди військовослужбовець може озвучити свої потреби командирю, а з капеланом завжди можна поговорити, попросити поради, сповідатись. Звісно, капелан не є професійним психологом – ми маємо богословську освіту. Проте

ми багато працюємо з людьми і так чи інакше стикаємося з психологією людини. Розмова з капеланом є конфіденційною, тож йому можна повністю довіритись.

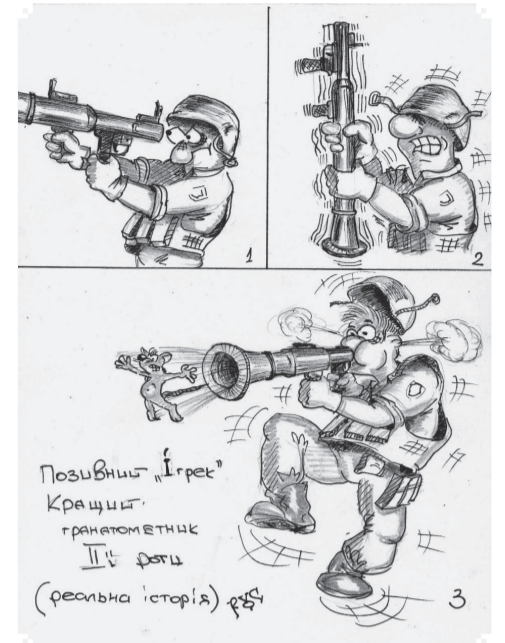
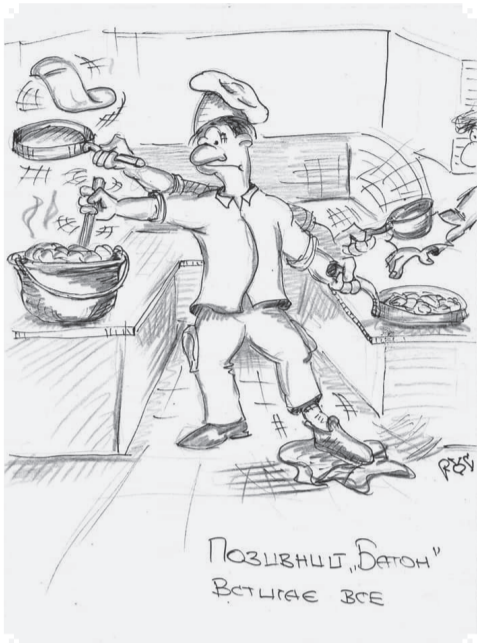
У 2021 році я був присутній на військовій конференції, після якої один з американських військових сказав приблизно наступне: капелан у війську – це бойова одиниця, яка піднімає бойовий дух підрозділу. До речі, в армії США є два види реабілітації: ти можеш проходити реабілітацію в релігійній спільноті або звернутися до психолога. І більшість ветеранів обирають реабілітацію з капеланом.

Наразі в ТрО служить більше 100 капеланів, і ця цифра буде збільшуватись. Капелани будуть служити як у батальйонах, так і в бригадах.

Військовий капелан
Сергій Дмитрієв

Довідка. Військовий капелан – особа, яка отримала мандат на право здійснення військової капеланської діяльності, уклала контракт про проходження військової служби на посадах осіб офіцерського складу (виключно на посадах Служби військового капеланства) та здійснює військову капеланську діяльність у підрозділах Збройних Сил України, Національній гвардії України, інших утворених відповідно до законів України військових формувань та Державної прикордонної служби України. Тобто капелан є звичайним військовослужбовцем за винятком того, що він не має права носити зброю та не залучається до чергувань, нарядів, проведення службових розслідувань та інших дій, несумісних з його посадовими обов'язками.

МЕМАРНЯ

Автор: Руслан Піхота

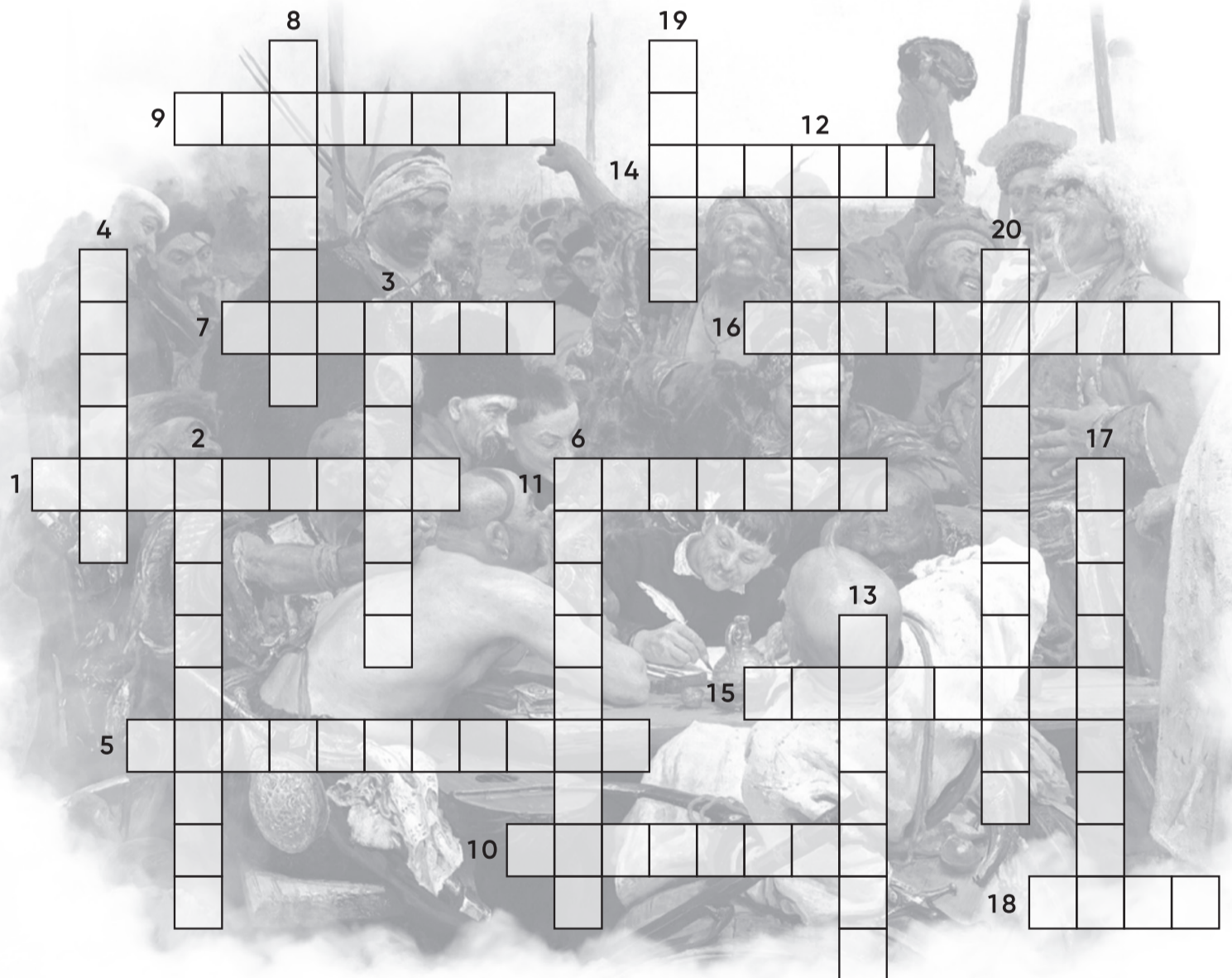
КРОСВОРД

Погнали по горизонталі:

- Складова частина мистецтва ведення бою
- Місце, де для росіян відбувається День бабака
- Найефективніший евакуатор російської техніки
- Від нього не врятує «мангал» на танку
- Піхотний снайпер
- Рослина, яка останнім часом почала активно рости у прикордонних областях росії та в Криму
- Як називався корабель, який пішов н****?
- Центр русофобії у Європі
- Пристрій для визначення «хороших» росіян
- Основна зброя русні в інформаційній війні

А тепер по вертикалі:

- Популярний «заспокоювач» українців
- Шкідлива звичка, яка призводить до знищення складів боєприпасів ворога
- Найдавніший рід військ
- Ефективний засіб для підсмажування русні з неба
- Нічний кошмар складів та аеродромів ворога
- Військовий священник
- Звідки був посланий «руській военний корабль»?
- Вид бойового забезпечення
- Сила, що нищить ворога
- Гібридна порода тварини, якою називають окупантів

Друкований вісник Командування Сил територіальної оборони ЗСУ

ПОШИРЮЄТЬСЯ БЕЗКОШТОВНО

Головний редактор:
Дмитро КостюкВідповідальний за випуск:
Євген ЛавренюкВерстка та дизайн:
Євген ОрдинськийТелефон гарячої лінії:
0 800 507 028E-mail для запитів:
tro.info@post.mil.gov.uaТелефон редакції:
067 406 1894Віддруковано:
ТОВ «ПресКорпорейшн Лімітед»
21034, м. Вінниця, вул. Чехова 12 А
тел. +38 (0432) 55 63 97
тел. +38 (0432) 55 63 97Тираж: 50 000 прим.
Видання засноване 11 липня 2022 р.